

1. Oktoberfyldt er vore hjerter
så dybt af efterår, og savn
over tabet af den sommer
der gled ud af vores favn.
Men de stjerneklare nætter
er det håb, som himlen sætter
|: for og i os som en bavn. :|
2. I davle går nu vore marker,
naturen går mod undergang.
Skovens grønne farver blegner
får en gylden farveklang.
Og i vemod går oktober
frem mod vinter og erobrer
|: mindet om en sommersang. :|
3. Ved havet mærkes alt det nye,
når bølger trimler ind mod land.
Dovent og uordnet stille
drikker de af strandens sand.
Havet væbner sig til storme,
stille er det, det enorme
|: hav der skaber liv af vand. :|
4. Oktobertanker spænder bue
imellem varmedans og sne.
Træers rasleblade synger:
Svale flyv mod syd og se,
se om solen endnu skinner,
spørg den om, hvornår den finder
|: hjem med første forårsve. :|

Henning Taft Bro. 1990